

Pasqua Jove 2008

Index

DIJOUS

PREGÀRIA D'ADORACIÓ

PÀGS 5 – 11

DIVENDRES

PREGÀRIA DEL MATÍ

PÀGS 13-15

VIACRUCIS

PÀGS 16-32

CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

PÀGS 33-36

VETLLA DE LA CREU

PÀGS 37

DISSABTE

PREGÀRIA DE DISSABTE SANT

PÀGS 39-41

Tornem a ser a la Pasqua Jove. Un altre any més. Jesús com cada any ens convida a prendre partit per Ell i pels germans en les nostres vides.

La Pasqua de Jesús no és quelcom passat per ser recordat i celebrat. Crist mateix ens convida, no a contemplar passivament el seu camí – pas de mort a vida – sinó a prendre'n part.

Vol que siguem capaços d'obrir el nostre cor al seu Esperit i que llavors nosaltres, agafats de la seva mà fem aquest mateix camí.

Camí de rentar els peus als deixebles, camí de posar la confiança en Déu, el Pare que ens estima; camí de donar la vida pels altres, fins a la creu i no dir cap paraula gruixuda ni maleir ningú; camí de confiança

en el silenci del Dissabte Sant, on malgrat tot, Déu hi actua. En definitiva camí d'Amor.

Tot per preparar-nos millor per a la festa de la victòria, en la Pasqua del Senyor ressuscitat.

Ja ho sabeu, no som espectadors de la Pasqua del Crist, NOSALTRES EN SOM TESTIMONIS!

Bona Pasqua Jove 2008!

Dijous Sant

**“Preneu i mengeu-ne tots; això és el meu cos”.
Paraules de Jesús que encara ressonen dins
nostre a cada Eucaristia.**

**Aquell Dijous Sant, Crist ens fa el do d'Ell
mateix i anuncia la seva màxima donació a la
creu que esdevindrà un dia després.**

**Crist ens convida a la seva taula, a la taula on
tastem les delícies de la vida eterna: Ell mateix
és el nostre aliment. Un aliment que ens sosté
en les nostres vides. Un aliment que és per a
donar-nos als altres. Per això Crist rentarà els
peus als deixebles i dirà, ens dirà: *“¿Enteneu
bé això que he fet? Ara que heu entès això,
feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica”*
(Jn 13, 12.17)**

**Tants projectes i idees per trobar el camí de
les nostres vides. ¿No hauria de ser el camí de
Jesús, el nostre camí? Voleu dir que la gran
idea d'aquesta vida no és donar-la pels altres?
No serà estimant que la nostra vida**

s'il-luminarà? No serà el més petit a la terra el primer al Regne del Cel?

Pregària d'Adoració

INTRODUCCIÓ

Al llarg de l'any ens passen moltes coses: de bones, de no tan bones; algunes per celebrar, d'altres més aviat serien per a oblidar, o bé per a corregir; amb els amics, amb els companys, amb la família, o bé directament amb Déu. Sigui com sigui, com a cristians, acostumem a explicar què ens passa, què ens preocupa, què ens passa pel cap a Jesucrist, tot esperant que Ell, com sempre fa, ens escolti.

Avui és Dijous Sant. Avui Jesús ens fa l'anunci definitiu de la seva Mort, amb la qual ens salvarà. Precisament avui, Jesús parla als seus deixebles d'una forma intensa, donant-los els últims consells (potser dels més importants) abans que sigui entregat i crucificat; abans que se'n vagi amb el Pare. Per un cop a l'any, Jesús ens demana que l'escoltem, més atentament que mai, perquè té molt a dir-nos abans de morir. Deixem, doncs, que, com a mínim avui, sigui Ell qui ens parli i nosaltres, qui l'escoltem.

Cant: Déu està aquí

JESÚS ENS DEMANA... QUE SERVIM ELS ALTRES

“Caritat és sacrificar la nostra vida perquè els altres puguin viure, i viure millor” (Germà Adrià)

Cant: El fruit del silenci

La pitjor malaltia (Mare Teresa de Calcuta)

«La pitjor malaltia d'avui dia no és pas la tuberculosi ni la lepra, sinó més aviat el sentir-se no estimat, sense ningú que tingui cura de tu,

sentir-te abandonat per tots. Els pitjor mal és la manca d'amor i de caritat, la terrible indiferència vers el veí que viu al costat, al carrer, assaltat per l'exploació, la corrupció, la pobresa i la malaltia.»

Silenci (amb puntejat)

Llegim l'Evangelí (Jn 13,3-5; 12-16)

«Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida.

Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada. Llavors els digué:

- Enteneu això que us he fet? Vosaltres em dieu “Mestre” i “Senyor”, i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia.»

Cant: El fruit del silenci

JESÚS ENS DEMANA... QUE TINGUEM FE EN ELL

“La fe és l'ocell que canta quan la nit és fosca” (Rabindranath Tagore)

Cant: El Senyor és la meva força

Salm 31

En tu, Senyor, m'emparo,
Que no en tingui un desengany.
Treu-me del perill, tu que ets bo,

Escolta'm, no triguis a alliberar-me;
Sigues el meu castell inexpugnable,
La meva roca salvadora.
Ets per a mi penyal i plaça forta;
Guia'm, encamina'm per amor del teu nom,
Treu-me del llaç que m'han parat,
Ets tu qui em defensa.

Confio el meu alè a les teves mans;
Tu, Senyor, Déu fidel, m'has rescatat.
Detesto els qui veneren els déus falsos;
Jo confio en el Senyor.

Amb quin goig celebraré el teu amor!
T'has adonat del meu sofriment,
Has vist en perill la meva vida
I no m'has deixat caure a les mans de l'enemic;
És ample el lloc on fas descansar els meus peus.

Compadeix-te de mi, Senyor,
Que la desgràcia ha caigut damunt meu!
De tristor se'm consumeixen els ulls,
El cor i les entranyes.
La meva vida s'esgota en les penes;
Els meus anys, en el dolor;
Decau el meu vigor de tant sofrir,
Se'm consumeixen les forces.

Però jo confio en tu, Senyor,
Et dic: "Ets el meu Déu,
tens a les mans el meu destí."
Allibera'm dels enemics que em persegueixen.
Fes veure al teu servent la claror de la teva mirada,
Salva'm per l'amor que em tens.

Beneït sigui el Senyor.
És admirable l'amor que em té
Dins la ciutat emmurallada.
Jo deia, veient-me perdut:
"M'has allunyat de la teva presència."
Però tu has escoltat la meva súplica
Quan implorava el teu auxili.

Estimeu el Senyor els qui li sou fidels!
El Senyor guarda els qui creuen en ell,
Però castiga els orgullosos sense plànyer-los.
Sigueu valents, tingueu coratge,
Tots els qui esperen en el Senyor!

Silenci (amb puntejat)

Llegim l'Evangeli (Jn 14,1; 11-14)

"Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi".
"Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; i, si més no, creieu per aquestes obres. Us ho ben asseguro: qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill. Sempre que demaneu alguna cosa en nom meu, jo la faré".

Cant: El Senyor és la meva força

"ESTIGUEU EN MI, I JO ESTARÉ EN VOSALTRES" JN 13, 1-20

"Déu no pretén que jo tingui èxit. Només m'exigeix que li sigui fidel"
(Mare Teresa de Calcuta)

Cant: Nada te turbe.

Llegim l'Evangelí (Jn 15,4-8)

“Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres. Així com les sarments, si no estan al cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.”

Jesús el cep veritable

Al llarg de la pregària, hem anat veient com Jesús ens demana, en el que serà el seu últim dia entre els seus deixebles, que li siguem fidels, que servim els altres, que confiïm en Ell i el Pare, que no l'abandonem. Com avui ha fet entre els seus apòstols, cada dia, i especialment cada diumenge, Jesús repeteix el gest de donar-se a nosaltres en l'Eucaristia: és la millor manera d'estar units a Ell. És la forma més viva de l'amor de Déu en nosaltres.

Ens assegura que no ens deixarà mai, i confia en nosaltres, com a deixebles seus, per sembrar arreu on anem la llavor que, alhora, Ell ha sembrat en nosaltres.

Tal com ens diu l'Evangelí, Ell és el cep veritable, mentre que nosaltres som les seves sarments. Us volem fer una proposta: cadascú de vosaltres, **al llarg d'aquests dies**, podria pensar com pot contribuir a sembrar arreu la llavor de Crist un cop tornem als nostres respectius pobles. Durant aquesta Pasqua Jove se'ns ofereix la oportunitat de donar-nos una mica més a Crist, d'acostar-nos-hi més en aquests dies tan especials. Podem aprofitar aquest ambient i aquesta situació excepcional (en les nostres vides accelerades) per a parar-nos a pensar sobre què puc fer jo per a construir el Regne de Déu allà on vagi, al llarg del temps Pasqual que vindrà i, per què no, durant la resta de

l'any, complint allò que va demanar Jesús als seus deixebles: que siguem testimonis de la seva Paraula.

Així, doncs, què estàs disposat a sembrar per a construir el Regne de Déu?

Silenci

Cant: Nada te turbe.

JESÚS ENS DÓNA UN MANAMENT NOU

“Només l'amor pot ajudar a viure” (Oscar Wilde)

Cant: Ubi Caritas

Llegim l'Evangelí (Jn 15,9-13)

“Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor.

Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa. Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics.”

Cantem tots junts el Pare Nostre, pensant en com ens estima Déu, en com hem d'estimar nosaltres i en aquests dies que s'acosten.

Cant: Res no ens podrà separar de l'amor de Déu

Encara que haguem finalitzat la pregària, podem continuar la pregària personal segons com ho senti cadascú. Us deixem també un parell de textos de l'Evangelí per a ajudar-vos a pregar. Bona nit!

“I també vosaltres sereu testimonis, perquè heu estat amb mi des del principi.” (Jn 15, 27)

“Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare. No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, ell us ho concedirà. **Això us demano: que us estimeu els uns als altres.**” (Jn, 15, 14-17)

Divendres Sant

Un cel negre. Uns soldats complint la seva feina. Uns homes clavats en creu. Unes dones que ploren i miren el cel. Un deixeble que perd el seu mestre.

Qui havia de dir que una execució pública fa més de dos mil anys seria el segell de l'aliança de Déu amb els homes. ¿Qui pot dir ara, que Déu castiga o no estima? Qui s'atrevirà a alçar la veu queixant-se del mal d'aquest món, si té la creu al davant? Qui gosarà dubtar d'un Déu que fins i tot en el moment de la mort té els braços esteso per abraçar-ho tot, per abraçar-nos a tots?

Avui és Divendres Sant, avui cal que d'entrada demanem perdó per tot el pes que ha hagut de portar Jesús a les seves espatlles; un pes que és tot nostre, però que Ell ens l'ha pres i l'ha presentat al seu Pare per reconciliar-nos.

Tant de bo, avui sapiguem unir-nos a Maria i a Joan al peu de la creu i tot sentint-nos Església sapiguem ser portadors de les creus dels nostres germans.

Pregària del matí

CANT: ÉS DES DE L'AMOR

És des de l'amor, que vull parlar-te
de les coses que senzillament hem compartit
quan l'esperança no habitava en el meu cor
cercant miratges que no em duïen mai a port.
És des de l'amor, que vull cantar-te
i agrair-te tot el que vas fent en mi,
les teves mirades, les teves paraules
m'apropen a Déu em fan ser feliç de debò.

I SE QUE TU M'ESTIMARÀS
I QUE EM PERDONARÀS
QUAN VEGIS QUE M'ALLUNYO.
I JO T'OFEREIXO EL MEU COR,
LA VIDA, LA CANÇÓ,
TOT EL QUE PUC DONAR-TE,
ÉS SENZILL COMPARTIR
DES DE L'AMOR

I, des de l'amor, vull oferir-te
els meus somnis, i les il·lusions d'un nou present,
deixant enrere les foscos i les angoixes
que jo sentia quan estava lluny de tu.
És des de l'amor que me n'adono
que en tu tinc un amic de veritat.
I res no em demanes, m'escoltes silent
vull compartir amb tu la vida, l'amor i la fe.

NO SÓN PAS ELS CLAUS, ÉS L'AMOR QUI EM SOSTÉ ENLAIRAT

La contemplació de la creu del Senyor és el centre de l'exercici litúrgic que ens proposa avui l'Església. La creu, convertida en el nostre signe d'identitat, de ser l'instrument més infame de tota

tortura, ha esdevingut la mostra d'amor més sublim. De ser l'objecte més tenebrós i vergonyant, ha pasta a ser l'ensenyà de benedicció més estimada. Jesús ha escollit lliurement de donar la seva vida per nosaltres pujant a la creu. En els seus braços, el cos de Jesús està reduït a la impotència, però el seu amor arriba a l'infinit. La creu és la prova que ens estima fins l'extrem, la confirmació que el seu amor vers nosaltres perdura eternament.

Cant: In manus tuas Pater

EVANGELI (Jn 17,24-26)

Pare, vull que aquells que m'has donat, s'estiguin també amb mi allà mateix on sóc jo, a fi que contemplin la meua glòria, aquella que m'has donat per l'amor que m'has tingut abans que el món fos món.

Pare just i bo! És veritat: el món no t'ha reconegut; en canvi, jo sí que t'he reconegut, i aquests han reconegut que Tu m'has enviat. Els he fet conèixer la teua persona i els la farà conèixer encara, a fi que l'amor amb què m'has estimat estigui en ells i jo també en ells.

Cant: In manus tuas Pater

Des de la creu, instants abans de morir, Jesús cridà: "Tinc set". De temps que sabem quina és la set del nostre redemptor: és fer la voluntat del qui m'ha enviat i dur a terme la seva obra. Heus aquí la seva última declaració: Crist mor "cridant" el seu amor a tots.

SILENCI - REFLEXIÓ

El meu camí és tot de confiança i d'amor, no entenc les ànimes que tenen por d'un amic tan tendre. De vegades, quan llegeixo alguns tractats espirituals, on la perfecció hi és mostrada a través de mil entrebancs i envoltada d'una multitud d'il·lusions, el meu

pobre i petit esperit es cansa aviat, tanco aquest llibre tan savi, que em fa venir mal de cap i m'asseca el cor, i prenc la Sagrada Escriptura. Llavors tot em sembla lluminós, una sola paraula descobreix a la meva ànima horitzons infinits, la perfecció em sembla fàcil, veig que n'hi ha prou en reconèixer el propi no-res i abandonar-se com un infant als braços del bon Déu.

Santa Teresa de l'Infant Jesús

CANT: BENAURANCES

Serem feliços en la pobresa,
si amb les mans buides veiem l'amor de Déu,
si a l'esperança obrim el cor.
Deixem-ho tot i guanyarem el cel.

Serem feliços en la humilitat,
si ens fem petits i amb el cor senzill.
Serà la nostra heretat la terra, la terra.

**SI EL GRA DE BLAT
NO CAU A TERRA I MOR
ÉS IMPOSSIBLE QUE DONI FRUIT.
AQUELL QUE DÓNA
LA VIDA PEL SEU GERMÀ
TINDRÀ SEMPRE EL SENYOR.**

VIACRUCIS

1ª Estació: JESÚS RENTA ELS PEUS ALS DEIXEBLES

testimoni

D'aquest fragment de l'Evangeli jo em quedo amb dues actituds de Jesús que han estat referents per a mi en la meua vida: la humilitat i el servei.

Quan jo tenia 18 anys, vaig passar una temporada en la que em trobava desanimat, trist i desorientat. En aquest moment Jesús em va anar apropant cap a Ell sense que jo m'adonés del tot. El cas és que el Senyor m'ajudà a reaccionar, va suscitar en mi les ganes de treure més suc a la vida i un desig de servir als altres que es va concretar en una etapa de 7 anys al Seminari. Van ser els millors anys de la meua vida, tot i que també ho vaig passar malament de vegades. D'aquells anys guardo un record molt bo i han estat claus en el meu desenvolupament com a persona i com a cristià. Son moltes les persones que he conegut i amb les que conservo llaços d'amistat i moltes les hores passades en activitats pastorals de tot tipus en les que vaig descobrir que el servei als altres em feia sentir bé, em donava pau i autoestima.

Al final de aquest trajecte de Seminari van sorgir dificultats inesperades que em portaren a descobrir unes limitacions que jo portava dintre meu però que encara no s'havien manifestat. Va ser una etapa molt dura, de molta por i confusió, però en aquella ocasió jo no em sentia sol com als 18 anys. El do de la fe et fa viure les coses d'una altra manera ja que et sents acompanyat i experimentes allò que es diu de que quan Déu tanca una porta obre sempre un altra.

Finalment vaig haver de replantejar totalment la meua vida, vaig

deixar el Seminari i em vaig posar a treballar. Molts serveis que abans prestava amb alegria ara no en sóc capaç d'oferir-los i això demana un aprenentatge en el camí de la humilitat que moltes vegades no es fàcil. Acceptar els propis límits i conviure amb ells és un procés difícil però a la vegada garantia d'una personalitat i una espiritualitat sanes. Les limitacions et fan més conscient que Déu no t'estima com a premi pel bé que fas totes les coses sinó que el seu amor és totalment incondicional i immerescut i et dóna la força per voler ser millor dintre de les teves possibilitats.

La meua vida ara és molt més "rutinària" que en la meua època del Seminari. Però Déu em fa veure que l'esperit de servei és una manera d'entomar les coses senzilles del dia a dia que els hi dóna tota una nova dimensió plena d'esperança. No només m'haig de preocupar quines coses faig sinó també de com les faig i com les visc, de quant amor hi poso en elles i de si m'obro a percebre la presència de Déu que es manifesta en totes les situacions i relacions. Jo tracto de comprendre i ajudar a crear bon ambient a casa, de fer bé la meua feina a la empresa, d'escoltar i acollir els amics, els companys de feina, de la parròquia, de les associacions on participo...compartint amb senzillesa la meua vida amb ells i pensant què puc fer perquè siguin una mica més feliços. Amb aquest plantejament de fons no es estrany experimentar de vegades que la teua vida és terreny d'encontre entre Déu i els altres i aquesta és una de les millors experiències que es poden tenir en aquesta vida.

CANT

El fruit del silenci és l'oració,
el fruit de l'oració és la fe,
el fruit de la fe és l'amor,
el fruit de l'amor és el servei,
el fruit de servei és la pau.

2ª Estació: JESÚS PREGA A GETSEMANÍ

testimoni

Un matí de novembre, tot just després d'entrar a l'Hospital, vaig creuar-me amb el Roger, un infant oncològic de 12 anys. Em va saludar mig plorant, acabada de sortir de quiròfan i la cosa no havia anat del tot bé. Vaig acompanyar-lo fins a l'habitació i vam oblidar la correcció dels deures per parlar i distreure'ns. El Roger estava molt angoixat, la malaltia del càncer el superava:

- Lídia, se'm cau el cabell...no m'agrada llevar-me cada matí i veure el meu coixí ple de cabells. Estic calb!!
- Però ja saps que això és el tractament. Ho hem parlat molts cops...el cabell et tornarà a créixer, de debò!
- I si no? I si el càncer em supera i no me'n surto? Llavors què?

CANT

Nada te turbe, nada te espante, quien a Dios tiene, nada le falta.
Nada te turbe, nada te espante, sólo Dios basta.

3ª Estació: JESÚS ES NEGAT PER PERE

testimoni

Abans d'esdevenir cap de departament el Joan era un noi senzill, simpàtic, directe i molt bon amic dels seus amics. Al poc temps de ser cap de departament, sempre estava molt ocupat, no contestava els correus electrònics fins al cap de tres o quatre dies; i alguns cops, no massa, se'l notava neguitós. Els amics pensaven: és normal, gangues de la feina.

Després que el van fer director comercial va canviar la forma de vestir. Anava amb bones marques, corbata i camises pròpies d'un directiu. Encara se'l veia menys, i va agafar noves relacions. Les pròpies d'un alt directiu. També, per raons de feina, va deixar la comunitat, i no podia anar a l'Eucaristia. Els amics pensaven: és normal, el que puja va molt atabalat.

Al cap d'uns dos anys el conseller delegat el va cridar per dir-li que havien pensat en ell per ser director general. No ho va dubtar ni

un moment. Era l'aspiració secreta del seu currículum. Després de prendre possessió, pensava, actuava, manava, cridava i parlava com un director general. Nou cotxe, nou pis, nova companya. I els amics pensaven: "llàstima aquest ja no és el Joan que nosaltres coneixíem!"

Amb els anys, el Joan era un personatge al món de les finances. No val la pena explicitar el seu tarannà i la seva conducta, totalment adaptada al sistema del mercat. Molta gent el respectava, era conegut, ja no cridava (excepte a la intimitat), i va arribar a ser un home "important". Els seus amics ja no eren els d'abans. Eren nous quasi tots. De fet, però, el que se'n diu amics, no ho eren. El personatge s'havia engolit la persona.

Jesús Renau

CANT

L'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor el nostre Déu,
que ha fet el cel i la terra. El cel i la terra.

4ª Estació: JESÚS ES FLAGELAT

testimoni

"Em podreu matar a mi, però no a la veu de la justícia"

El compromís del arquebisbe *Oscar Romero* amb "el seu poble" El Salvador, el seu clam contra la situació d'injustícia i repressió ferotge que sofria la societat salvadorenca, queda perfectament reflectit en la seva darrera homilia (23 març de 1980) :

" Voldria fer una crida als homes de l'exèrcit, de la policia: germans, són del nostre mateix poble, maten als seus mateixos germans camperols...Cap soldat està obligat a obeir una ordre immoral...En nom de Déu, doncs, i en nom d'aquest poble sofrent, les lamentacions del qual puguen cada dia amb més força cap al cel, els suplico, els prego, els ordeno en nom de Déu: que cessi la repressió".

A la tarda del dia després, el 24 de març de 1980, Oscar Romero fou assassinat durant la missa davant l'altar.

CANT

Misericordias Domini in aeternum cantabo

5ª Estació: JESÚS ÉS CORONAT D'ESPINES

testimoni

"Excelencias, señores miembros y responsables de Europa: Tenemos el honorable placer y la gran confianza de escribirles esta carta para hablarles del objetivo de nuestro viaje y nuestro sufrimiento, el de los niños y jóvenes de África.

Les suplicamos por el amor de su bello continente, su sentimiento hacia su pueblo, su familia, y sobre todo de afinidad y amor de sus hijos, a quienes ustedes aman como la vida. Además, por el amor y la timidez de nuestro Creador "Dios", el Todopoderoso, que les ha dado todas las buenas experiencias, riquezas y poderes, les pedimos construir y organizar bien nuestro continente. Señores miembros y responsables de Europa, pedimos auxilio en África por su solidaridad y gentileza. Ayúdenos, sufrimos enormemente en África, ayúdenos, tenemos problemas y algunas carencias en derechos del niño.

Entre los problemas tenemos: la guerra, la enfermedad, la alimentación, etc. Respecto a los derechos del niño, en África, sobre todo en Guinea, tenemos escuelas, pero hay una gran carencia de enseñanza; salvo en las escuelas privadas, donde se puede tener una buena educación y una buena enseñanza, pero hace falta una gran cantidad de dinero y nosotros, nuestros padres son pobres.

Así pues, si ven que nos sacrificamos y exponemos la vida es porque sufrimos demasiado en África y les necesitamos para luchar contra la pobreza y acabar con la guerra"

Los cadáveres de Yaguine Koita, 14 años, y Fodé Tourkana, 15 años, encontrados en el tren de aterrizaje de un avión de la compañía Sabena procedente de Guinea Conakry en el aeropuerto de Bruselas, llevaban encima esta carta abierta a las autoridades europeas.

La carta, convertida en un dramático testamento, estaba fechada el 29 de julio de 1999.

CANT

Res no ens podrà separar. Res no ens podrà separar.
Res no ens podrà separar, de l'amor de Déu

6ª Estació: JESÚS ES CARREGAT AMB LA CREU

testimoni

La creu era un turment propi d'esclaus i malfactors, indigne d'una persona que fes el bé. Tot i això, Jesús és obligat a carregar amb el pes de la seva pròpia creu, i malgrat tot, ell l'acceptà sense queixes.

Avui dia tots carreguem amb creus en un moment o altre de la nostra vida, com una malaltia, nostra o d'algun familiar o amic, el fracàs, la convivència, els complexos, la pobresa, l'atur, la soledat...

Jesús, al carregar amb el pes de la Creu, ens ha alleujat el pes de les nostres. Per tant les nostres creus són sempre compartides amb Ell i és Ell qui camina sempre al nostre costat.

CANT

Yendo contigo nada me inquieta,
marcho con paz y fuerza.
Yendo contigo, todo se espera,
cada mañana es nueva.

7ª Estació: SIMÓ DE CIRENE AJUDA JESÚS A PORTAR LA CREU

testimoni

-El meu amic no ha tornat del camp de batalla, senyor -diu un soldat al seu tinent-.

-El seu amic deu estar mort.

-Sol·licito permís per a sortir a buscar-lo.

Una hora més tard torna mortalment ferit i carregat amb el cadàver del seu amic.

- Ja li he dit que havia mort! Digui'm: mereixia la pena anar allà per tornar amb un cadàver?

I el soldat, moribund, respon:

- És clar que sí, senyor! Quan l'he trobat, encara era viu i ha pogut dir-me: "Jack... estava segur que vindries".

La vida és un camí molt llarg ple d'entrebancs i d'incerteses que s'han de superar. Hi ha dies que et trobes immers en un pou sense sortida i sembla que no te'n sortiràs. Però tenim la sort de comptar amb gent que ens recolza, que ens anima i ens acompanya dia rere dia a portar les nostres creus. Diuen que la companyia d'aquells que t'estimen és el millor ingredient per seguir endavant....

Val la pena desaprofitar-la?

CANT

Tu fidelidad es grande.

Tu fidelidad incomparable es,
nadie como tu, bendito Dios,
grande es tu fidelidad.

8ª Estació: JESÚS ES CLAVAT A LACREU

SALM 21, 1-20

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
No véns a salvar-me, no t'arriba el meu clam.
Crido de dia i no em respons, Déu meu;
crido de nit, sense repòs.

I això que tu ets el Sant,
que té per tron les lloances d'Israel!
En tu confiaven els nostres pares,
hi confiaven i els vas alliberar;
a tu clamaven i eren deslliurats,
en tu confiaven i no foren confosos.

Però jo sóc un cuc, no pas un home,
befa de la gent, menysprea del poble.
Tots els qui em veuen es riuen de mi,
fan ganyotes, prenen aires de mofa:
«Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi,
que l'alliberi, si tant se l'estima!»

Però tu em tragueres del si de la mare,
ets tu qui em confiaries als seus pits;
acabat de néixer, em van dur a la teva falda,
des d'aleshores ets el meu Déu.
No t'allunyis, que el perill és a prop i no tinc qui m'ajudi.

M'envolta un ramat de braus,
m'acorralen vedells de Basan;
uns lleons que destrossen i rugeixen
baden la boca contra mi.

Tot jo m'escolo com l'aigua,
se'm deslloriguen tots els ossos;
el cor, com si fos cera,
se'm fon dins les entranyes.
La meva gola està resseca com terrissa,
la llengua se m'encasta al paladar.
M'ajeu a la pols de la mort.

M'envolta una munió de gossos,
m'encercla un estol de malfactors;
m'han lligat les mans i els peus,
puc comptar tots els meus ossos.

Em miren, em contemplen satisfets;
es reparteixen entre ells els meus vestits,
es juguen als daus la meva roba.
Però tu, Senyor, no t'allunyis;
força meva, cuita a defensar-me.

CANT

El Senyor és la meva força, el Senyor el meu cant.
Ell m'ha estat la salvació, en Ell confio i no tinc por,
En Ell confio i no tinc por

9ª Estació: JESÚS PERDONA EL BON LLADRE

INICI DE LA CELEBRACIÓ PENITENCIAL

CANT

Benvolgut Pare, tornem cecs i cansats.
Fes-nos el do de la teva amistat.
Que visquem sempre la joia del perdó.
Que ocupem sempre un lloc al teu costat.
En les mans teves posem nostre pecat.
Estem segurs del teu amor fidel.
Dóna'ns la força que ens cal per caminar,
cercant humils la teva voluntat.

PARE, JA HO VEUS, HEM PECAT. PARE, TORNEM A TU.
MIRA'NS, ENS SENTIM FILLS TEUS PARE, TORNEM A TU.

Ja veus què fàcil ens és tornar a oblidar,
que ets nostre Pare i ens tractes com a fills.
Que no hem de témer, que tu ens vols tal com som.
Només demanes nostra sinceritat.
Ens cal aprendre a sentir-nos a prop teu;
a reconèixer que el teu amor és gran;
sentir-nos lliures en viure com a fills
i dedicar-nos a ser tots més germans.

Lc 23, 33-46

Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.
Jesús deia: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.»
Després es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus.

El poble era allà mirant-ho, però les autoritats se'n reien dient:
«Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!»

També els soldats l'escarnien: se li acostaven a oferir-li vinagre i deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «Aquest és el rei dels jueus.»

Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient:
«¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!»
Però l'altre, renyant-lo, li respongué:
«¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.»
I deia: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.»
Jesús li digué: «T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.»

Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda: el sol s'havia amagat. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. Jesús va cridar amb tota la força: «Pare, *confio el meu alè a les teves mans.*» I havent dit això, va expirar.

Reflexió

Senyor tingueu pietat.
Crist tingueu pietat.
Senyor tingueu pietat

SALM 50

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;
vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes.
Renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats.

Ara reconec les meves faltes,
tinc sempre present el meu pecat.
Contra vós, contra vós sol he pecat,
he fet el que és dolent als vostres ulls.

Éreu just quan donàveu la sentència,
irrepreensible en el vostre veredict.
Vós sabeu que he nascut en la culpa,
que la mare m'engendrà pecador.

Vós estimeu la veritat al fons del cor,
dintre de mi m'ensenyau a tenir seny.
Aspergiu-me amb hisop, que quedi pur;
renteu-me, i seré més blanc que la neu.

Deixeu-me sentir els crits de festa.
Quin goig aquests ossos que havíeu fet pols!
Aparteu la mirada dels meus pecats,
esborreu les meves culpes.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llanceu de la vostra presència,
no em prengueu el vostre esperit sant.

Torneu-me el goig de la vostra salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
Ensenyaré els vostres camins als pecadors
i tornaran a vós els qui us han abandonat.

No em demaneu compte de la sang que he vessat,
i aclamaré el vostre perdó,
Déu meu, Déu que em salveu,
Obriu-me els llavis, Senyor,
i proclamaré la vostra lloança.

Les víctimes no us satisfan;
si us oferia un holocaust, no me'l voldríeu.
La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
vós, Déu meu, no el menyspreeu

Afavoriu Sió amb la vostra benvolença,

reconstruïu les muralles de Jerusalem.
Llavors acceptareu els sacrificis,
l'ofrena sencera dels els holocaustos;
llavors oferiran vedells al vostre altar.

EXÀMEN DE CONSCIÈNCIA

EN RELACIÓ AMB DÉU

El tinc present amb la meva vida? Li prego? Assisteixo i participo en la gran trobada cristiana que és l'Eucaristia dominical? Em preocupo de conèixer millor la fe i de formar-me adequadament sobre el missatge de Jesús, així com també de viure'l? És Jesús important en la meva vida? En la meva escala de valors ocupa el lloc que li correspon? Poso en Ell la confiança fonamental de la meva vida, o la poso en altres coses? Li dono gràcies per la vida que m'ha donat, perquè m'ha fet cristià, i per tots els seus altres dons? Quan reso, dono gràcies a Déu, el lloo, li demano perdó, li demano forces per estimar?

EN RELACIÓ AMB ELS ALTRES

Em preocupo dels altres, o només penso en mi? Sé cedir, o vull tenir sempre la raó? Sé escoltar? Sóc lleial? Em relaciono honestament amb els altres? Els dono alegria i optimisme o m'agrada amargar-los la vida? Sóc solidari/a amb els problemes dels altres? Sóc generós/a? Mantinc bones relacions amb els companys de feina, veïns, escola, lleure, grup...? Tinc mania a algú? Em deixo endur pel mal geni o les males maneres? Judico els altres? Quan penso en el meu futur, em preocupa com podré ser útil als altres, o només el profit que en pugui treure jo? Sé perdonar de debò?

EN RELACIÓ AMB LA VIDA SOCIAL

Em preocupo dels problemes del meu barri, del meu poble? I més enllà del meu entorn (ecologisme, terrorisme, misèria...) tinc algun compromís (catequista, monitor/a, voluntariat...) o m'escapo sempre? Em sento pròpia la parròquia, el grup..., o només miro? Faig servir el "s'hauria de fer" i no faig res? M'indigno davant les injustícies, o bé em deixen indiferent? Compleixo amb els meus deures cívics?

EN RELACIÓ A LA VIDA FAMILIAR

Respecto i estimo els meus pares? Intento entendre els seus problemes, els seus neguits i les seves preocupacions? Faig tot el possible perquè a casa meva hi hagi bona relació, bon ambient i més felicitat? Col·laboro en les tasques domèstiques? Porto un ritme de vida superior al de les possibilitats de casa meva? Si els meus pares no viuen junts, procuro visitar-los i animar-los? Dono exemple als meus germans petits? Cerco el bé de tots els qui som a casa, amb veritable amor mutu? Busco el diàleg amb els pares i germans, o més aviat en passo? Dono l'estimació i l'atenció que necessiten els avis i les persones grans de la família?

EN RELACIÓ A LA VIDA PERSONAL

Sóc egoista? Tinc interès a formar-me bons criteris en qualsevol matèria, per exemple la sexualitat, els valors...? Sóc respectuós/a del meu propi cos i el dels altres? Sé dir "no" davant les drogues, l'excés d'alcohol i d'altres vicis perjudicials? Sé portar una vida senzilla? Quin ús faig dels dons que he rebut de Déu: els "talents" dels quals parla l'Evangelí? He obrat per temor o per hipocresia contra la meva consciència? M'accepto amb les meves limitacions i febleses? Sóc capaç de carregar cada dia amb la meva creu, amb les meves responsabilitats a la vida (estudi, treball, altres activitats, compromisos, etc.), d'anar superant les

dificultats, d'esperar i confiar, malgrat tot? Sóc coherent en la meua vida?

10ª Estació: JESÚS MOR A LA CREU

SALM 30

En tu, Senyor, m'emparo, que no en tingui un desengany.
Treu-me del perill, tu que ets bo,
escolta'm, no triguis a alliberar-me;
sigues el meu castell inexpugnable, la meua roca salvadora.
Ets per a mi penyal i plaça forta;
guia'm, encamina'm per amor del teu nom,
treu-me del llaç que m'han parat, ets tu qui em defensa.

Confio el meu alè a les teves mans;
tu, Senyor, Déu fidel, m'has rescatat.
Detesto els qui veneren els déus falsos; jo confio en el Senyor.

Amb quin goig celebraré el teu amor!
T'has adonat del meu sofriment,
has vist en perill la meua vida
i no m'has deixat caure a les mans de l'enemic;
és ample el lloc on fas descansar els meus peus.

Compadeix-te de mi, Senyor,
que la desgràcia ha caigut damunt meu!
De tristor se'm consumeixen els ulls, el cor i les entranyes.
La meua vida s'esgota en les penes; els meus anys, en el dolor;
decau el meu vigor de tant sofrir, se'm consumeixen les forces.

Sóc la befa de tots els enemics i, més encara, dels veïns;
els coneguts s'esglaien de veure'm:
fuig de mi el qui em troba pel carrer.
S'han oblidat de mi com si fos mort,
com una eina que no és bona per a res.
Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats,
han pres un acord contra mi, han decidit la meva mort.

Però jo confio en tu, Senyor, et dic: «Ets el meu Déu,
tens a les mans el meu destí.»
Allibera'm dels enemics que em persegueixen.
Fes veure al teu servent la claror de la teva mirada,
salva'm per l'amor que em tens.

Senyor, jo t'invoco: que no en tingui un desengany.
Però que quedin decebut els injustos
en el silenci de la terra dels morts;
que callin per sempre els llavis mentiders,
que parlen contra el just amb insolència, desafiant i menyspreant.

Que n'és, de gran, la felicitat que has reservat als teus fidels!
La dones als qui s'emparen en tu, i tothom ho pot veure.
Els amagues a la teva presència, lluny de les intrigues humanes;
els aixopluges a casa teva, lluny dels atacs de males llengües.

Beneït sigui el Senyor.
És admirable l'amor que em té dins la ciutat emmurallada.
Jo deïa, veient-me perdut: «M'has allunyat de la teva presència.»
Però tu has escoltat la meva súplica quan implorava el teu auxili.

Estimeu el Senyor, els qui li sou fidels!
El Senyor guarda els qui creuen en ell,
però castiga els orgullosos sense plànyer-los.
Sigueu valents, tingueu coratge, tots els qui espereu en el Senyor!

11ª Estació: JESÚS ES DAVALLAT DE LA CREU

M'havia dit a mi mateix:

«Vigilaré els meus passos per no pecar amb la llengua;
guardaré closos els llavis mentre hi hagi un injust al meu davant.»

Em tancava, doncs, en el silenci,
callava sense profit, i el meu turment s'exacerbava,
el cor em cremava dintre meu.

Però, després que hi he pensat,
s'ha encès un foc i ha parlat la meva llengua:

«Fes-me conèixer, Senyor, la meva fi,
els anys de vida que em queden:
que m'adoni que passo de pressa.»

Els meus anys es mesuren amb pocs pams,
la meva vida, davant teu, és un no res.
L'home dura tant com un respir,
trafiqueja amb coses fugisseres;
es neguiteja inútilment, arreplega i no sap per a qui.
I ara, Senyor, quina esperança em queda? Jo confio en tu!
Allibera'm de totes les faltes,
no m'exposis a les burles dels insensats.

Ara guardo silenci. No obriré la boca,
perquè ets tu qui ho fas tot.
Desvia de mi els teus cops,
defalleixo sota una mà tan rigorosa.
Tu eduques l'home castigant les seves culpes
i consumeixes els seus béns tal com fa l'arna;
l'home no és més que un respir.

Escolta, Senyor, la meva pregària,
estigues atent al meu crit d'auxili,
no facis el sord als meus plors,
perquè per a tu sóc només un immigrant,
un foraster com els meus pares.

Aparta de mi l'esguard, que m'assereni,
abans no me'n vagi i ja no sigui res.

12ª Estació: JESÚS ES COL·LOCAT AL SEPULCRE

SALM 48, 6-16

Per què he de tenir por en dies dolents,
quan m'envolta la malícia dels perversos?
Els es refien de la seva fortuna,
es glorien de la seva gran riquesa.

Quin home en podrà redimir un altre i pagar a Déu el seu rescat?
Ni que ofereixi un preu molt alt,
s'acabarà per sempre més la seva vida:
no comprarà el dret de viure sempre i escapar-se de la mort.
Veurà com moren els savis, com se'n van els necis i els ignorants,
i abandonen als altres la fortuna:
les tombes seran la seva casa per sempre,
s'hi estaran segles i segles,
ni que els terrenys conservin els seus noms.

L'home no dura en els honors,
s'assembla al bestiar, de qui no es parla més.

Aquesta és la sort dels qui viuen refiats,
la fi dels qui parlen satisfets:
s'aplegaran com ramats a la terra dels morts,
la mort mateixa serà el seu pastor.
L'endemà els dominaran els justos,
en aquell país se'ls desfiguraran les faccions:
on seran llavors els seus palaus?

Però a mi, Déu em rescatarà la vida
de les urpes del regne dels morts
per prendre'm amb ell.

Celebració de la Passió del Senyor

LITÚRGIA DE LA PARAULA

SALM:

Pare, confio el meu alè a les vostres mans

Aclamació a l'Evangelí:

Bonum est confidere in Domino, bonum sperare in Domino.

ADORACIÓ DE LA CREU

Invitació: Mireu l'arbre de la Creu on morí el salvador del món

Resposta: Veniu i adorem-lo

CANTS DE L'ADORACIÓ:

No fixeu els ulls

Jesús, Remember me

Jesus remember me
when you come into your Kingdom (2)

Nadie te ama como yo

Cuánto he esperado este momento,
cuánto he esperado que estuvieras así.
Cuánto he esperado que me hablaras,
cuánto he esperado que vinieras a mi.

Yo sé bien lo que has vivido,
yo se bien porqué has llorado;

yo se bien lo que has sufrido
pues de tu lado no me he ido.

Pues nadie te ama como yo,
Pues nadie te ama como yo;
mira a la cruz, esa es mi más grande prueba.
Nadie te ama como yo.
Pues nadie te ama como yo,
pues nadie te ama como yo;
mira a la cruz, fue por ti, fue porque te amo.
Nadie te ama como yo.

Yo se bien lo que me dices
aunque a veces no me hablas;
yo se bien lo que en ti sientes
aunque nunca lo compartas.
Yo a tu lado he caminado,
junto a ti yo siempre he ido;
aún aveces te he cargado.
Yo he sido tu mejor amigo.

Adoramus te oh Christe

A la Creu ens dónes vida

El teu cos tot ferit pels homes
ens guareix I ens ha dut salvació
a la creu ens dones vida
amb la sang el teu perdó

Et condemnen a mort per ser fidel
innocent testimoni de l'amor
i et carreguen amb l'arbre de la creu
oblidat en la pena i el dolor
també avui et tornem a condemnar
en els homes que moren sens raó
torturat femolent i sense llar,
som injustos, tanquem el nostre cor

Despullat de la teva dignitat
et condemnen l'enveja i el poder
et coronen d'espines com a rei.
Ho has donat tot pel regne de Déu
S'ha vestit també avui la teva sang
per cridar la justícia i l'amor:
mor el just defensant la veritat,
els més pobres, els qui no tenen veu

Bless the Lord

Bless the Lord my soul
and bless God's holy name
Bless the Lord my soul
who leads me into life

RITU DE LA COMUNIÓ

ENTRADA DEL SANTÍSSIM

Cant: L'ajuda em vindrà del Senyor

Cant de Comunió: Hem begut Senyor la teva copa

Hem begut Senyor la teva copa
asseguts a taula junt amb tu
sabem el destí dels qui et segueixen
de tots els qui amb tu menjaran del mateix pa

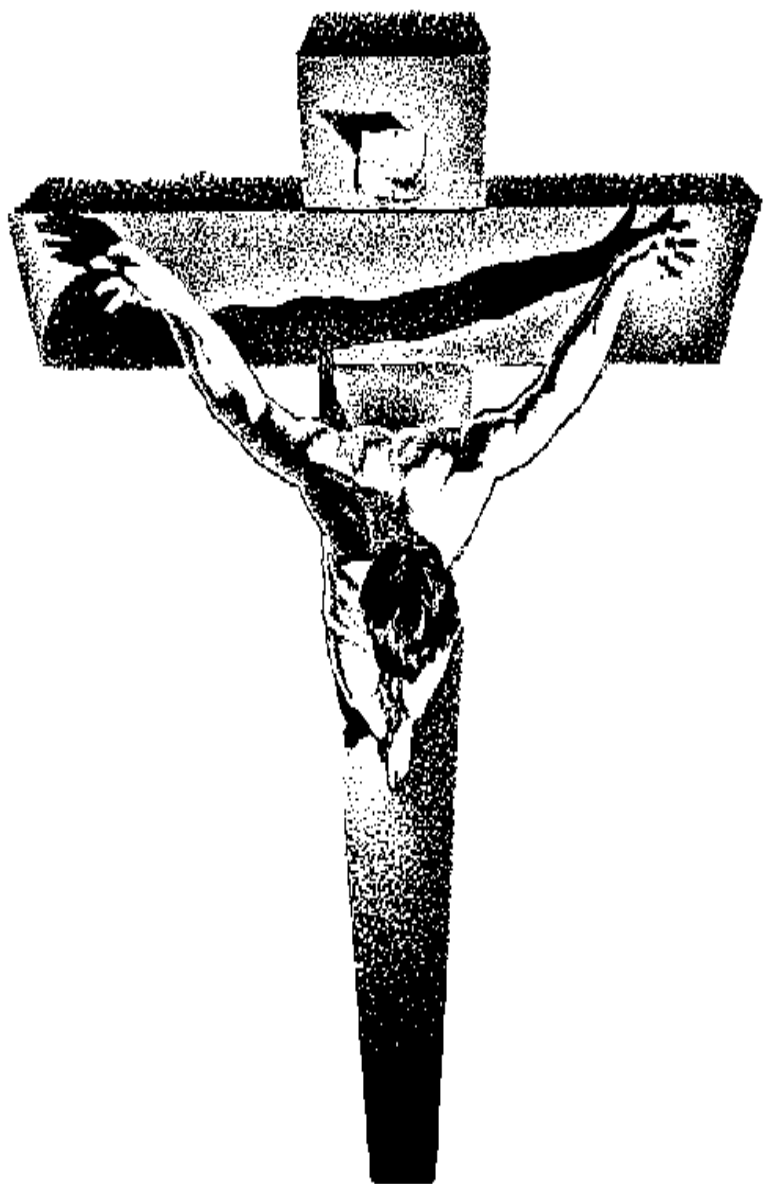
Hem begut Senyor la teva copa
acceptant també a teva mort
però estem segur que en el teu regne
en beurem el vi de la nova amistat

Hem begut Senyor la teva copa
asseguts a taula junt amb tu
volem ser fidels al teu missatge
estimant els homes com tu has estimate

És un glop amarg el testimoni
que amb la nostra sang haurem de dar
però estem segurs que en el teu Regne
en beurem el vi de la nova amistat

Cant de Comunió: Misericordias Domini

Vetlla de la Creu

Dissabte

Quan tot s'ha acabat només els infants i els il·lusos esperen un miracle. Quan l'hivern arriba de manera inexorable a la natura, tot resta mort, tot dorm el son de la mort. Un son que sembla que no hagi d'acabar mai. Un son fosc on no hi ha cap mena d'escletxa per on passi la llum.

Crist és al sepulcre. La mort ha guanyat la partida aparentment. Però ha engolit l'Autor de la vida, i això, a la mort li costarà la seva existència. Crist baixa al lloc dels morts. Déu visita a tots aquells que des d'Abraham esperen veure acomplerta la promesa de Déu: una terra promesa i una gran descendència. La terra promesa és el cel, i la gran descendència som nosaltres, els batejats en l'Esperit, que ja sabem que la mort ha estat derrotada.

Avui però, encara és temps d'espera, tota l'Església espera, i no se separa del sepulcre de Crist, el seu Espòs, no fos cas que ens perdessim el seu despertar.

Silenci. Pregària. Espera confiada. Déu actua.

Pregària del Matí

CANT D'ENTRADA

Nada te turbe, nada te espante.
Quien a Dios quiere, nada le falta
Nada te turbe, nada te espante, solo Dios basta.

CRIDA A SER TESTIMONIS, UNA CRIDA A SER SANTS

Una invitació, un imperatiu, una exigència, un desig?

“Sigues com desitja que siguis Aquell qui et fa ser.”

Déu ens surt a l'encontre amb un amor immens i misericordiós, orientant així, de manera sorprenent, la crida que ens fa la santedat.

La SANTEDAT és, principalment, un afer de vida amb coherència “familiar”: “*Com el vostre Pare....*”

La nostra filiació divina es fonamenta en l'amor creador de Déu que, fent-nos a imatge seva, i vessant als nostres cors el seu mateix Esperit Sant, espera de nosaltres la resposta pròpia de fills estimats: Abbà, Pare!

Aquesta resposta l'anem modelant i entreteixint tot contemplant la vida de Jesús i meditant les seves paraules. I, no faltaria més!, sota l'acció de l'Esperit, que viu en nosaltres guiant-nos i ensenyant-nos, anem fent nostre el tarannà de fills de Déu, Fills del nostre pare.

Cant “Me has seducido, Señor”

Me has seducido Señor, con tu mirada
Me has hablado al corazon y me has querido
Es imposible conocerte y no amarte
Es imposible amarte y no seguirte.

Me has seducido Señor.

HISTÒRIA DE SANTA PERPÈTUA

UN AFER D'AMOR

La SANTEDAT és , sobretot, un afer d'AMOR: Es tracta de l'Amor de Déu que s'ha de rebre i de donar.

“Déu ens beneí... en Crist, d'acord amb l'elecció que en ell féu de nosaltres abans de la creació del món, per esser SANTS i IMMACULATS a la seva presència, ja que en el seu amor ens ha predestinat a ser fills seus”.

Llavors el nostre desig més gran no serà sinó “Estimar el Senyor, el nostre Déu, amb tot el nostre cor, amb tota la nostra ànima, amb totes les nostres forces...i estimar els germans com a nosaltres mateixos.”

CANT: “EL ALMA QUE ANDA EN AMOR, NI CANSA NI SE CANSA”

Crist, mesura del nostre amor

Jo. 15, 9-16

Estimar els enemics

Mt. 5, 43-48

CRIST ÉS LA MESURA DEL NOSTRE AMOR

Ha estat Déu mateix qui, a través del seu propi Fill, ens ha ensenyat a estimar: Jesús rentant els peus als deixebles ens donà exemple d'humilitat i de servei, com un amor que es dóna en el servei humil.

Per això des que Jesús va expressar el seu amor donant la seva vida per nosaltres, l'amor més gran és donar la pròpia vida per Déu i pels germans, i el martiri serà vist com la prova màxima de l'amor.

També Sant Pau ens exhorta a tenir els mateixos sentiments que tingué Crist Jesús, el qual "es reduí a si mateix prenent la condició d'esclau...fent-se obediènt fins a la mort."

"Sigueu imitadors de Déu, com a fills estimats, i comporteu-vos en caritat, tal com també el Crist us va estimar i es va lliurar ell mateix a Déu per nosaltres."

"Com a escollits de Déu, sants i estimats, revestiu-vos de sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de mansuetud, de paciència....tal com el Senyor us perdonà, feu-ho també vosaltres."

Cant: *el alma que anda en amor ni cansa ni se cansa*

Reflexió

PARENOSTRE

CANT FINAL "QUÈ ET PUC DONAR?"

Què et puc donar jo, Que no m'ho hagi donat TU

Què podria dir jo, que no m'hagi ja dit TU

Què puc fer jo per Tu, si jo no puc fer-hi res

si jo no puc fer-hi res, si no és per Tu, Senyor.

TOT ALLÒ QUE SOC, TOT ALLÒ QUE SE

TOT ALLÒ QUE TINC, ÉS TEU (2)